

Продг

Нестерпно довго сни скидалися на кошмари. Оповита туманом, темнішим за ніч, Софі Делапуант заледве просувалася вперед. Вона мусила, адже переслідувач наступав на п'яти. Величезна тінь простяглася, поглинаючи дівчину.

Затуманений розум, обважнілі ноги — вона робила все, щоб уникнути смерті. Щоб урятуватися. Щоб вирватися зі зловісної аури старого Димитрія. Чула його голос усередині себе, чула його дихання на потилиці, його погляд, спрямований на неї. Вона знала, що не спроможна звільнитися з його лещат. Димитрій хотів вирвати з неї все — найменший щасливий спогад, найменший клаптик надії.

Софі спіткнулася й упала на коліна, долоні занурилися в каламутну воду. Вона підвела голову: перед широко розплющеними очима розкинулася тронна зала Вітрігаму. Винятковий блиск сцени змусив замружитися, хоча бездоганну білизну меблів приглушив темніший, багряніший колір.

Вона із жахом усвідомила, що руки по зап'ястя в крові. Угледівши перед собою обличчя молодого

Димитрія, наполовину в червоній рідині, Софі відскочила. Подавшись назад, ледь устигла розгледіти постать, що вивищувалася над принцом. Хвиля жаху підступила до горла; дівчина молила про пробудження.

— Софі?

Голос Фарандоля збудив її. Дівчина вдихнула на повні груди. Повітря тхнуло пилом і вогкістю — саме це й повернуло її до реальності. Вона у своїй кімнаті, у своєму ліжку, у Кельві. Трьома поверхами нижче чути секундну стрілку годинника Кауфмана.

— Кошмар?

— Так, знову, — відповіла збентежено.

Хоч і було прохолодно, Софі відкинула ковдру. Треба було остаточно прокинутися, щоби позбутися присмаку нічного жаху, який ніяк не відпускав її.

— Щось часто вони в тебе. Так завжди було?

Ні. Кошмари не давали дівчині спокою відтоді, як вона потрапила в халепу з Накопичувачем. Ланди, старий Димитрій... Спершу нічні жахи не надто дошкуляли Софі, проте щойно приїхала до Кельві, вони стали повторюватися — наче саме місто підживлювало силу її демонів.

— Я не маю спокою, відтоді як...

— Як трапилася наша невеличка часова пригода?

— Так.

— І що, досі все те саме?

— Він не відпускає мене, наче досі живий, готовий з'явитися будь-якої миті, щоб знову вирвати з повсякденного життя. Цього разу був ще й Димитрій...

Від думки про принца, залитого кров'ю, дівчина випросталася.

— Живий?

Фарандоль знав сні Софі так, ніби бачив їх разом із нею. Вони стали настільки повторюваними, що їй більше не треба було розповідати йому подробиці — він по голосу міг здогадатися, що їй снилося.

Софі взяла кишеньковий годинник, щоб своїм теплом зігріти метал. Вона остаточно підвелася й підійшла до величезного аточного вікна з видом на дахи Кельві. Місто ніколи не спить. Його вулиці постійно освітлені. І хоча з настанням ночі щоденна метушня вщухала, це не заважало Софі чути гамір столиці зі своєї спальні.

— Іноді мені здається, що ці кошмари ніколи не припиняться.

— На все треба час, Софі.

— Боюся, він не дасть мені забути, як ніби карає за щось.

— Забути — ні. Час лікує, угамовує біль. Хоча, гадаю, він може також допомогти забути, але для цього треба бути добряче старим.

Софі всміхнулася.

— Якщо так, то не можу дочекатися, коли зістарюся.

— *Ти оце припиняй, на нас ще стільки всього чекає! Ба більше, це місто рясніє плітками, не те що Егленорт.*

Софі не могла не погодитися з горанімою. Якщо вона щось і зрозуміла за ці дев'ять місяців, так це те, що, окрім того, що Кельві є приморською столицею, воно не має нічого спільного з її рідним містом. Тут вулиці борознила сучасність, магія одухотворила уми, а Час жив у колективному несвідомому, як Божественне ім'я на проповідницьких вустах.

— Твоя правда, Фарандолю. Тобі й мені треба ще багато чого зробити, а для початку знайти своє місце тут.

— *Ти знаєш пісню...*

Вона піднесла кришку годинника до губ, готова промовити їхню мантру:

— Лише ми вдвох проти всього світу, — прошепотіла вона, притискаючись до металу.

Фарандоль завібрував у відповідь.

— *На віки вічні.*

Розділ 1

Кімнату оповив характерний серпанок магії. Нерівне серцебиття мсьє Штрауса відлунювало в черепі годинникарки безладною мелодією. Під натиском пульсації вона здригалася, та, незважаючи на нудоту, спричинену Одухотворенням, зосереджено виконувала своє завдання.

Ліжко, у якому лежав старий, тхнуло хворобою. Знесилений мсьє ледь усвідомлював, що саме на нього чекало, однак дав згоду — Софі в цьому переконалася. Його кістлявий палець лежав на шестернях барокового годинника, латунні завитки якого прикрашали золотий циферблат, показуючи години на емальованих пластинах.

Дівчина взяла заводний ключ і почала крутити його, шепочучи механізму ніжні магичні заклинання, які повинні були подарувати життя горанімі.

— Непорушні лози часу увічнюють слова світу...

Поривчастий вітер пронісся в ній із силою урагану. Голос тремтів, а від промовлених слів поколювало в горлі. Запуск механізму — завдання не з простих, однак Софі вже звикла.

— У нескінченному подиху, ніколи не підводячи, пам'ять виявляє себе в тихому плетінні, — продовжувала вона.

Кров її клієнта розтікалася по гвинтиках, чіпляючись за механізм сотнями проворних щупалець. Ткаля Часу підлаштовувала власне дихання під оглушливі пульсації Жеральда Штрауса.

— Перетинай життя за рахунок часу, доки правда не стане відомою, — закінчила вона.

Багряна рідина раптово зникла — шестерні повністю поглинули її. Тиск на череп Софі зник одночасно із запахом заліза, що до цього наповнював кімнату. Тіло мсьє Штрауса обм'якло. Здавалося, він повністю провалився в подушки та ковдри, які сповивали його ніби новонародженого.

Жеральд не розтуляв рота, але в кімнаті хтось відкашлявся: звук ішов від годинника в руках Софі.

— Ласкаво просимо, — сказала годинникарка, перевертаючи гораніму, щоб побачити її тонко відшліфовані стрілки.

— *День добрий! Де я?* — пролунав маскулінний голос годинника.

Софі відчула, як шиною пробігла паморозь. Незважаючи на роки практики, певні звуки непросто давалися її мозку.

Дівчина підвела голову. Кімнату поглинула непроглядна темрява. Сонячний промінь, що пробивався крізь важкі штори, давав змогу розгледіти

витончені меблі. Про багатство родини свідчили фризи, розписані вздовж стін; ліпнина, що здіймалася аж до стелі; благородні матеріали, з яких були зроблені меблі. Але в повітрі висів пил, схожий на сотні крихітних золотих фей.

— Ви вдома, Жеральде, — відповіла Софі.

Мадам Штраус чітко сформулювала своє прохання: Софі повинна не просто створити гораніму з душею її чоловіка, а й назвати годинник його іменем. Кінець Штрауса не за горами, а їй услякно хотілося зберегти спогади про чоловіка.

— *Яка приємна несподіванка!*

Тіло справжнього Жеральда Штрауса здригнулося від надривного кашлю. Тремтячи всім тілом, чоловік простягнув до Софі зморшкуваті пальці. Цей простий рух, видавалося, вимагав від нього всієї енергії.

— Мсьє Штраусе, познайомтеся зі своєю горанімою.

Софі розвернула предмет до власника, той розплющив очі, щоб побачити роботу Ткалі Часу. Це не перша її спроба. Одухотворення стало постійною практикою відтоді, як вона приїхала в Кельві дев'ять місяців тому.

Після тієї знаменитої ночі в годинникарні Делапуантів потреба одухотворити горанім не давала їй спокою. Так, цей процес болісний, виснажливий і навіть небезпечний, однак саме ці відчуття